

PREÀMBUL

Antonio López González, nascut el 9 de novembre de 1917 a Carucedo, municipi de Lleó, va créixer en el si d'una família humil. No va poder assistir a l'escola, però sempre va tenir ganes d'aprendre. Per aquesta raó era autodidacta en les seves estones lliures, ja que es dedicava a temps complet a la seva feina de pagès. Va aprendre a llegir i escriure així com també va estudiar matemàtiques bàsiques (sumar, multiplicar...).

Més tard, va ser voluntari republicà durant la Guerra Civil el 1937 amb únicament 19 anys. Va lluitar a la batalla del Bierzo i, consegüentment, va haver-se d'exiliar a França donat que va guanyar el bàndol nacionalista. Un cop allà, va viatjar a Hazparne on vivia la cosina de la seva mare.

Els següents anys, va treballar de cambrer en diversos bars i, en un d'aquells, va conèixer l'amor de la seva vida, Concepción Álvarez Carrera, una dona d'origen espanyol que va acabar sent la seva esposa i mare dels seus fills set anys més tard.

Antonio i la seva família es van instal·lar a Barcelona quan ell tenia 32 anys i, fins a la seva mort el 1998, ell va viure una vida tranquil·la i humil.

Un raig d'esperança

Només hi ha foscor.

Només hi ha silenci.

Segurament ja deu ser més tard de les tres de la matinada, però continuo sense poder dormir. Segueixo pensant en si serà avui el dia que els comandants decidiran que ja estem preparats per batallar, però quan se suposa que està un preparat per encarar la vida d'aquesta manera? Per caminar unes petjades més cap a la mort? Definitivament jo no ho estic. Possiblement mai ho estaré. M'agradava la vida senzilla, potser de vegades pensava que podia ser dura i fins i tot avorrida, però ara l'enyoro més que mai. Enyoro aquelles tardes fresques de tardor i els dies de platja amb la família, enyoro veure la meva germana petita i veure que la mare renyava els meus germans perquè aquests no paraven de fer entremaliadures, enyoro treballar al camp, enyoro sentir les rialles dels meus pares, només enyoro. Trobo a faltar tantes coses que no les puc arribar a esmentar totes.

I torno a pensar llavors on soc, fent l'intent de dormir malgrat la incomoditat d'aquest llit, si és que es pot arribar a dir així. Ja fa quasi tres mesos des de l'última vegada que vaig veure la meva família, des de l'última abraçada i l'últim t'estimo de la meva mare. Durant aquest temps, els meus companys i jo ens hem estat preparant per anar al front. Ens han donat instrucció bàsica sobre com utilitzar els fusells i també hem fet classes d'estratègia, però a l'hora de la veritat, crec que per anar a la guerra es necessita molt més que una arma i un objectiu, es necessita coratge i un propòsit. No tinc coratge o valentia, però sí que tinc un propòsit que em dona la força suficient per seguir endavant... tornar a casa. Què més puc demanar?

Estic cansat, tots ho estem, i agrairia poder desprendre'm d'aquest maleït insomni que no deixa de recordar-me que hi ha una guerra imminent. Així que tanco els ulls i m'obligo a deixar la ment en blanc. I durant un llarg temps em deixo engolir per la foscor i aquest silenci més inquietant que relaxant. I m'adormo plàcidament pensant amb la promesa d'un nou dia.

Fum.

L'enganxifosa i horrible olor de fum. Obro els ulls quan sento l'estrident so de bombardejos que reemplaça tot el silenci abans asfixiant de la nit. Per un moment em quedo sord i em fan mal les orelles. M'aixeco ràpidament sense saber què passa. Tothom corre fora la tenda. Em canvio i segueixo el bullici de soldats que em porta davant el menjador del centre del campament. Allí ens espera el comandant, tot uniformat i amb rostre impassible. Mai he entès com una persona pot arribar a tenir una mirada tan imperiosa i freda. Si no fos per la situació en què estem quasi pensaria que està tranquil.

El so d'explosions continua. És irònic, ahir a aquesta hora, tots els soldats ens reuníem per esmorzar la mediocre ració de menjar mentre ens permetíem fingir que res no passava. Fingíem que tenim raons per ser feliços i parlàvem de qualsevol cosa per escapar de la realitat. Però ara estem aquí, escoltant les que haurien de ser les inspiradores paraules del comandant.

Poc després, amb els fusells en mà, ens dirigim cap a les muntanyes. No parem de córrer. El fred em gela i m'arriba fins als ossos, però no em paro. En arribar dalt del cim, el sol que surt de l'est m'acarona la cara com una suau carícia. Contemplo l'escena i veig la filera que formen els soldats nacionals. Tinc por, molta por. Però no puc permetre que aquesta em paralizzi. He d'actuar. He de lluitar. He de seguir endavant.

No sé què passarà un cop arribi a la plana on es troben els enemics, possiblement tot es convertirà en un ball de trets i sang. Però sí sé una cosa i és que no moriré. No deixaré que la mort se m'endugui. Encara no.

No moriré.

No moriré.

Encara no.

Resistiré.